

Ето защо и аз, като чух за вашата вяра в Христа Иисуса и за любовта към всички светии, не преставам да благодаря на Бога за вас, като ви споменувам в молитвите си, щото Бог на Господа нашего Иисуса Христа, Отец на славата, да ви даде дух на премъдрост и откровение, за да Го познаете

Св. ап. Павел знае от собствен опит, че в крайна сметка Бог се открива на човека, но това не става само чрез неговите собствени сили и дела. Разбира се, нашата свобода е важна, но е нужна и Божията благодат и енергия. Нека видим това в нашия ежедневен живот. Например имаме проблем с нашите деца, не ни слушат, не се вразумяват, не са послушни. Казваме им хиляди съвети, аргументи, опитваме се да им помогнем по всякакви начини, но нищо не става, не виждаме резултат. Тук св. апостол ни показва, че е важно не само нашето действие, т.е. да кажем на децата това, което искаме, а най-вече нашите молитви, както той се моли Бог да *даде дух на мъдрост и откровение* на християните. Сам Бог да им даде това, от което нужда. За съжаление, в наши дни ние, съвременните християни, сме загърбили прекалено много въпроса с молитвата. Много пъти на изповед идват хора, които имат проблеми с децата си, финансови, семейни, социални, хиляди проблеми. Казваш им- виж, какво може да се направи на дело? Например родителят казва:

- Детето ми взема наркотици.

- Добре. Съжалявам, че взема наркотици, съжалявам за този проблем. Къде е детето ти да му говорим?

- Ама не идва!

- И как ще му помогнем отдалеч? Вие му поговорете тогава!

- Не иска да слуша!

- И какво да правим?

- Кажете ни някакво решение!

- Какво решение да ви кажа? Да дойде, не идва, да му говорите, не приема да му говорите. Да дойда да го видя, не приема да го видя. Какво решение? Добре. Практически не можем. Не се страхувайте обаче! Молете се за вашето дете!

Това обаче не им харесва. Е, добре, молим се! –казват, но искат да направят нещо, искат да имат нещо осезаемо. Не разбираме, че в крайна сметка най-великото нещо, което можем да направим, не са нашите думи или дела, а нашата молитва. Постигаме много повече неща с молитва, отколкото с думи. Да знаете, че човекът, който се моли на Бога, има страшно оръжие на своя страна, което побеждава всички човешки препятствия. Добре, детето ти може да не те слуша, да не приема да му говориш и да го доближиш. Това са пречки, но не се страхувай! Това не може да ти попречи да се молиш за него. Моли се за детето си, за затруднението, за лицето, което те терзае. Тази молитва преодолява човешките препятствия и там, където човек не може нищо да направи, молитвата може и то много. Не подценявайте силата на молитвата. Тя е невероятно нещо, тоест немислимо, не можем да си представим каква сила има молитвата за другия човек. Молитвата променя целия свят, не един човек. Отците ни казват, че е имало, има и ще има хора, които със своята молитва могат да променя хода на събитията в историята или самата история. Затова не презирайте молитвата и не мислете, че когато не мога да правя нещо, всичко е загубено и молитвата не помага. Не, именно молитвата помага и след това всичко друго. Защото тя е призоваване на Самия Бог да се намеси, да действа и чрез нея –и моята свобода- правя място на Бога да се намеси и да действа в това състояние. Напротив, ако действаме сами, без да се молим, тогава оплескваме нещата. Хиляди пъти е доказано, че когато се молим за другите, винаги, ама винаги има резултат. Може да минат години, няма значение, ще дойде момент, в който нещата ще потръгнат така, както Бог иска. Молитвата ще победи, стига само да не се отчайваме, молейки се, и така да спрем да се молим. Винаги трябва да се молим. Молитвата има сила. Затова при проблеми с вашите деца, където не можем да се справим, не се разочаровайте, а се отдайте на молитва и ще получите отговор. Но

молейки се, нека не искаме от Бог да стане това, което ние искаме, а както Христос казал на Своя Отец – *не както Аз искам, а Ти*. Молим се за нещо, но не ние ще се правим на учители на Бога, не ние ще кажем на Бога какво трябва да прави, не ние ще кажем на Бога решението на проблема, което ние искаме. Не. Когато се молим, оставяме всичко в ръцете на Бога и Той си знае. Ние търсим доброто и полезното за другия и Бог знае как и кога ще го направи. Нека имаме доверие в Бога, когато се молим. Това е първото важно нещо. Другото важно нещо е да не налагаме нашата воля. Един прост пример. Една майка се молеше за дъщеря си да не се ожени за конкретен младеж, който обичаше. Тя обикаляше храмовете и палеше свещи пред всички светци и светици „*да не го вземе тоя безсрамник и непрокопсаник*

!”, който нямал работа или пък работата му не била хубава. Смях се, когато научих, че в Пафос имало храм, както казват, в който има икона на светец, който помага на хората да се разделят, т.е. има изображение на светец, който ходатайствал да се съберат, и друг, който ходатайствал се разделят. Научих селото, но няма да ви го кажа, за да не ходите да го търсите. Разбира се, това се дължи на хорското суеверие и простота. Тази майка отишла и запалила безчет свещи пред втория светец, но по парадоксален начин нещата тръгнали наобратно и вместо да се разделят, те се обикнали още по-силно и се сплотили още повече. Майката дойде скандализирана и каза: *толкова молитви, толкова дарове, толкова молебени, толкова неща, да се избави щерка ми от този непрокопсаник, а да не виждам резултат* !

Ама, в Господнята молитва казваме *да бъде Твоята воля*, а не *да бъде моята воля*. Нали? Нима трябва да променим молитвата Отче наш и да казваме *Отче*

наш, . . . да бъде моята, а не Твоята воля

. За съжаление, така правим, защото сме неверни, такива сме, нямаме доверие на Бога и искаме Бог да направи това, което ние искаме, а не това, което Той иска. Бог иска спасение на другия човек и не се стресира, не се паникьосва, както ние правим, Той не действа по болен начин; ние вършим болни действия, за съжаление, много наши действия са такива и докато си мислим, че действаме от любов и грижа за нашите деца, много пъти имаме болни неща в нас, особено в нашата епоха.

И тъй, когато се молим, оставяме Бог да си върши Своята работа. Остави нещата на Бога, след като не можеш нищо да направиш. Защо настояваш на твоето? *Ама, ще погине* ! И ти кой си да предвещаващ така нещата? И ако другият човек трябва да си потроши главата, за да се съвземе след това? След като не се съвзема по друг начин? И ако трябва да се съкруши? Бог не гледа преходното, а вечното, вечното благо. Затова Той не се тревожи както ние правим. Той има пълно търпение, защото вижда човека и не нарушава неговата свобода, а бидейки Бог, пълен с любов и благородство, действа и очаква да дойде момент човек да разбере това, което е полезно и добро за него. Знаете ли какво значение има това? Това търпение, когато се молим за нещо. Виждате

една ябълка върху дървото. Но ако не я изчакаш да узрее, да почервенее, да стане сладка, тя не става за ядене. Затова не я режи преди да ѝ е дошло времето. Остави я да узрее. Да стане сладка. Нужно е време. Или самата наша природа. Например отиваш при лекаря, който ти предписва лекарства и ти казва- виж , *трябва да изпиеш ☐ една кутия с хапчета, вътре има 50 хапчета, но ще вземаш по половинка на ден. Тоест имаш за 100 дена и така ще оздравееш* . Един лекомислен и прибързан човек ще каже- *ама, защо да чакам ☐ 100 дена да пия по половинка на ден?☐ Да ги изпия всичките наведнъж☐ и в същия ден да се излекувам! След като са лекарства!☐ Не е ли по-логично да ги взема наведнъж и да се почувствам добре?* Е, вземи ги! Директно ще се почувстваш добре! Никога повече няма да се разболееш! . . . Затова трябва да ги вземаш поетапно. Така стоят нещата. Бог така действа.

Превод от гръцки: Константин Константинов

Следва продължение...{jcomments off}